

skitske

marina cvetajeva

DUŠA

Uvis! Uvis! Lovi — letačicu!
Ne upitavši lozu — očinsku
Kao Nereida za-pljuskuje se,
Kao Nereida sred la-zura!

Lira! Lira! Kaspijče sinji!
Buktinje krilā — u skiniji!
Ponad motike i pleća se raspiri
Buktinje dve bura!

O, muzo! Muzo! A kako smeš ti?
Samo čvor koprene lepršave!
Ili je oluja ptice — kao šušanj
Stranice — umila, uza se svila...

I dok hrpe — računa — naviru,
I dok u hropcu — srca — premiru,
Uskiptelost — do — bele pene
U peni — o, hrabro samo! — krilā.

Tako, ponad vaše igre — veličajne
(Među trupluma — i — lutkama!),
Ne-opipana, ne-kupljena,
Plamteća i ple-šuća.

Šestokrila, prosto-dušna,
Među varljivima — na kolena! — spušta,
Telesima vašim nezadušena,
Du — ša!

10. februara 1923.

NOĆNA MESTA

Najtamnije od noćnih
Mesta: most. — Ustima u usta!
Zar ćemo svoj krst
Nositi na mesta ružna i pusta.

Tamo: u uveseljavajuću plimu plina
U očima, u plinu... U Sodomu gde sve se plaća?
Na postelju, gde toliko nas ima!
Na postelju, gde nismo samo par.

Ni mi, ni iko... Gasi se svetiljka.
Savest će usnuti — možda!
(Od svih mesta noćnih je najsigurnija
— Smrt!) Od plaćenih teskoba.

Noćnih — blaža je voda!
Voda — glatka, bez neravnine!
Voleti — o kakav hir i beda!
Onamo — put hladne modrine!

Da nam je da u veri keka
Ustanemo! Ruke sklopimo!
(Telu je laka — reka,
I bolje da spavamo — no da živimo!)

Ljubav: groznica uz hrbat goli!
Ljubav: usijanja bela!
Voda — svršetke voli.
Reka — voli tela.

MINUTA

Minuto: ti što promičeš: minučeš!
Ah, neka minu i drug i strasti muke!
Što sad odmah da ne oturiš —
Ono što već sutra — oteče ti se iz ruke!

Minuto: ti koja meriš! Tvoje bilo
Tanano, odmeravajuće, neka zna:
To što svršeno je, nije se ni zbililo,
I zato sve laž mora biti i laska

Drugima, jer očvrlele im nisu pore
Od desetostrukih ospica.
Ko si ti da usitnjavaš more
I duši živog budeš vododelnica?

O, plitkosti! O, kakve tričarije!
Za Cara Štedroga svako će kazati moći:
Od carstva mu slavnog ništa vrednije
Ne osta do natpis: »I ovo će proći« —

A na prstenu... Putem što se ukrug svijia
Ko zaludnost izmerio nije
S brojčanika tvojih Arabija
I klatna što bije?

Minuto: nemilostiva! Privide što nadireš
U usporenom galopu! Pretiš nam svima
Rdom i prahom! Ti koja minučeš:
Minuto: milostinja si samo psima!

Ah, napustiti ovaj svet, žudno i za svagda,
Jer klatno bi tu zanavek dušu da sputa,
Jer večnošću mojom tu vlada
Razminuče minuta!

* * *

Lutam — al ne da gnezdo svijam,
Ja što počivam na raspućima!
Tako uprkos komadima
Prostora, stoput prokletim plahnama

Rastanka, s trenutnim miljenikom
Prikradam se noćnim tajnama,
Tebe pod zardalim
Svim kandelabrima —

Krajem ogrtača... Za šankovima —
Krajem stakla... (Bar krajičkom
Stakla!) Mrtvače istrajni,
Što se njišeš — u očima?

Po kejevima — vrućica zakletve,
Van grada posvuda — odron rimā.
Grli li — »Ja grlio bih zažarenije«,
Slušaju li — »Ja jasnije poimam«.

Ti, vazda ti, na svakom mestu,
Na svakom mestu, na svakom mostu.
Mojim uzdasima — brodovi brode!
Mojim zakletvama — ko pločnikom hode!

Nad šifrom nedokučivom
Strasne lire — ta moć sviće
Što k tebi, kog bilo nije,
Osvrće me — u dane koji tek biće.

16. oktobra 1923.

SKITSKE

Iz nedra — u granja jedra!
Iz nedra — u fijuk vetra!

Trag gušćijeg pera?
Ta to je skitska strela!
Tminu zadnju grifon svijia
Pod moćna krila — Skitija!

Susede, ne žuri! Zbog čega,
Kad vrstā je — hiljadu.
I mi ćemo se sresti, nakon svega,
Ko uzvratne naše strele što hitaju!

Ti i ja, i velika i tiha
Međ nama — Skitija...

Spij, Sirijče, mlad, neodgonetnut,
A lejla il leut

Ubojnoj streli put
Nek kuša...

Za smrtnika nije da sluša

(Tek jednom u veku to se otkrije) —
Epski taj beg — Skitije!

11. februara 1923.

(USPAVANKA)

Kao da iz plaveti, u stepi,
Kao da iz zvezdanog vrča
Tebi na čelo... — Spij,
A jastuk nek plavet utiša.

Duhni — ne oduhni,
Gledaj — ne pogledaj.
Volinj — krivoluni,
Hvalinj — valā beskraja.

Kao po umilnoj po trsci
Da sliva se bisera kiša,
Zalelujače prsti...
Jastuk nek korak utiša.

Lezi i ne mrđaj,
Dršći — al se ne glasi,
Volinj — to je raj,
Hvalinj — tek uzdasi.

Kao iz mora iz Kaspij-
skoga — plavoga plašta,
Da poletela je strela...
(spij,
A jastuk nek smrt utiša...)

Lovi — al ulova se kloni,
Toni — ali ne do kraja.
Volinj — tu sve zvoni,
Hvalinj — to su celivanja.

13. februara 1923.

Od strele i vradžbine,
Od gnezda i jazbine,
Boginjo lštar, čuj me,
Sačuvaj mi čadore:

Braču moju i sestre.

Tope smolu, moj mar,
Moja im bačva za pogan,
Boginjo lštar,
Čuvaj mi tobolac...

(Mene ote — kan!)

Nek ne živi ko je star,
Nek ne živi slabunjav,
Boginjo lštar,
Čuvaj mi kućište:

(Živu vatru i ognjište!)

Nek ne živi — ko je star,
Nek ne živi — ko je zao,
Boginjo lštar,
Čuvaj mi kotao:

(Ko je smolu i zoru je sačuvao!)

Da ne živi — ko je star,
Da ne živi — ko je mlad!
Boginjo lštar,
Zaputi moja krda
Iza sedam mora i brda!

14. februara 1923.

S ruskog: Ljudmila Lisina
Prepevala Tanja Kragujević